

Zondag 8 oktober 2017 27ste zondag door het jaar
Eucharistieviering vanuit de Sint-Annakerk in Aldeneik (Maaseik).
Voorganger: deken Michel Housen.
Homilie

Zingen voor een vriend klinkt romantisch of idyllisch. Zingen voor iemand opent vaak een droom, een toekomstverwachting. De profeet Jesaja zingt vandaag een lied voor een vriend. Hij bezingt daarin de droom van zijn vriend. Zijn vriend is God. God is wijngaardenier en Hij droomt van zoete heerlijke druiven, van een rijke oogst. Maar hoe jammer! Die droom gaat niet in vervulling want de mannen van Israël, de mannen die de wijngaard krijgen om te bewerken, doen meer onrecht dan recht. Het betrachten van recht wordt een verkrachten van het recht. God als wijngaardenier staat met lege handen, ondanks zoveel goedheid.

Dit lied van Jesaja uit de eerste lezing wordt in het evangelie een verhaal van de wijngaardenier die zijn wijngaard aan anderen toevertrouwt.

Precies alsof God een werkgever is die zijn bedrijf aan mensen toevertrouwt en zelf naar het buitenland vertrekt. De medewerkers krijgen vrijheid en verantwoordelijkheid en wij hoorden hoe die medewerkers hun vrijheid misbruiken. De volksmond zegt: "als de kat van huis is..."

Toch blijft de baas geïnteresseerd vanuit het buitenland. Hij zendt boden naar de medewerkers, maar de medewerkers misprijzen die boden. Zelfs de zoon van de eigenaar wordt niet gespaard. De medewerkers gedragen zich misdadig en zij doden hem. Hij wordt de steen, door de bouwlieden afgekeurd. Straks wordt Hij, Jezus zelf, de hoeksteen. Rond Jezus zal zich een gemeenschap vormen.

God is de wijngaardenier, de wereld is de wijngaard, de werklieden zijn wij. Wij krijgen de verantwoordelijkheid en het evangelieverhaal vraagt ons wat we er mee doen. Zal God zijn wijngaard zien groeien door onze medewerking, door onze medeverantwoordelijkheid? En hoe gaan wij om met zijn Zoon, de bode bij uitstek die Hij ons zendt? Luisteren wij naar zijn stem en mag Hij voor ons een echte hoeksteen worden waarrond wij zijn koninkrijk verder uitbouwen?

Vanuit dit romaanse kerkje mag de legende van Harlindis en Relindis ons op weg helpen... Adellijke meisjes mochten geen handenarbeid verrichten. Toch wilden Harlindis en Relindis meehelpen aan de bouw van hun klooster in Aldeneik. Op een dag hadden ze uit de Maas witte keien opgeraapt waarmee ze een mozaïekvloer wilden leggen in hun klooster. In hun schort transporteerden ze de stenen naar het bouwterrein. Onderweg, op een bruggetje, kwamen ze hun vader Adelhart tegen en die vroeg heel boos wat ze in hun schorten meedroegen. De meisjes wisten dat liegen niet mocht, maar niemand is perfect, ook toekomstige heiligen niet. Dus stamelden ze 'bloemen', ze openden hun schorten en er rolden bloemen, sommigen zeggen 'rozen' uit. De brug waarop dit gebeurde kreeg de naam 'leugenbrug'. Hun relieken werden later vaak versierd met rozen.

Harlindis en Relindis brachten letterlijk en figuurlijk bouwstenen aan om een gemeenschap te vormen rond Jezus, de hoeksteen. Zijn wijngaard ligt nog open. Wij zijn genodigd om mee te werken. Bewerken de bouwstenen die wij aanbrengen vruchten van goedheid en genegenheid, van vreugde, dankbaarheid en vergeving? Of zoals Paulus het vraagt in de tweede lezing: bewerken onze bouwstenen een vrede die alle begrip te boven gaat? Amen.